

TATA-TÓVÁROSI HIRADÓ.

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI

ÉS

SZÉPIRODALMI KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN SZOMBATON.

EGYES SZÁM ÁRA 10 KR.

Előfizetési feltételek:

Egész évre . . . . . 5 frt —
Fél évre . . . . . 2 frt 50 kr.
Negyed évre . . . . . 1 frt 25 kr.

A lap kiadóhivatala:

ENGLÄNDER KÖNYVNYOMDAJÁBAN

A HIRDETÉSEKET
3 hasábu petitsor szerint számítjuk.
Egyszeri beiktatás ára minden petitsor után 5 kr. Bélyeg külön 30 kr.
Előfizetünk kedvezményben részesülnek.
A NYILTTÉRET
petitsoronként 10 krral számítjuk.

A lap szellemi részére vonatkozó küldemények a szerkesztőséghez címezve küldendők. — Kéziratokat vissza nem adunk.

Feladó szerkesztő:
Bárándy Ödön.

Hirdetéseket és előfizetéseket elfogad ENGLÄNDER JAKAB
TATAN, Kossuth-tér.

A magántisztviselők országos nyugdíjgyesülete.

(*) A nemzetek jólétének egyik leghatalmasabb tényezője a kereskedelem és ipar. A történelem is tanúsítja, hogy mindenkor ama nemzetek voltak a legelsőek, a melyeknek viruló kereskedelmük és iparuk volt. Ebből kifolyólag az államhatalom különös gondját képezte mindig és mindenütt a kereskedelem és ipar fejlesztése.

Hogy hazai iparunk és kereskedelmünk a legutóbbi három évtized alatt oly hatalmasan fejlődött, nem utolsó sorban annak a támasznak köszönhető, melyet a magántisztviselők kara képvisel.

Mint közkaatonákra, reájuk a munka legnagyobb része háramlik s elfoglaltság volna be nem ismerni, hogy buzgó munkálkodásukkal lényegesen elősegítik nemzeti jólétünket.

És ennek dacára a magántisztviselők munkálkodásuk eredményéből vajmi keveset élveznek, díjazásuk — legtöbb esetben — csak a napi szükségletek fedezésére elegendő s oly tökére, mely hivatva volna agg korokban, a munkaképtelenség esetén, az élet fenntartására szükséges jövedelmet nyújtani, nem tehetnek szert.

Gondoskodni kellett tehát oly intézményről, mely hivatva van a magántisztviselőket munka és keresétképtelenség esetére a nyomortól megóvni s ez igyekvés eredménye, hogy egynehány lelkes főnök és magántisztviselő lankadatlan buzgókodásával a „Magántisztviselők Országos Nyugdíjgyesülete” megalakult s gróf Teleki Géza v. b. t. t. mint elnök, Gulácsy Dezső országgyűlési képviselő és Weisz Berthold gyáros, mint alelnökök az intézmény élére állottak.

Ezen egyesületnek nemes és magasztos célja tagjainak nyugdíját, elhalálzásuk esetén özvegyeinek évi járadékot, vagy a teljesen árván maradt kiskorú gyermekeknek nevelési járadékot biztosítani.

Midőn a magántisztviselők, a kereskedelmi alkalmazottak eme legvitálisabb érdekeiről van szó, feleslegesnek tartunk minden buzditást.

Meg vagyunk győződve arról, hogy az egyesület megalakulásának híre és az alapszabályok rövid ismertetése elegendő arra, hogy az érdekelteket a belépésre serkentse.

Bátran állíthatjuk, hogy nem létezik intézet, melynek alapszabályai hason szabadelvű alapra volna fektetve és oly körültekintően számolnának az emberi élet különböző esélyeivel, mint éppen a magántisztviselők országos nyugdíjgyesülete.

Az alapszabályok értelmében:
Tagja lehet az egyesületnek minden magántisztviselő, ki 50-ik életévét be nem töltötte, a tagsági díj a biztosítandó nyugdíjösszegnek évi 7 1/2 %-a; 35 évet betöltött egyénél 8 1/2 % a és 40 évet betöltöttnél 9 % a;

10 évi befizetés után bekövetkezett munkaképtelenség esetén a biztosított összegnek 40 % -át s minden további év után még 2 % -ot fizet az egyesület nyugdíj gyanánt, úgy hogy a tag 40 évi befizetés után feltétlenül a teljes nyugdíj élvezetbe jut;

hasonlóképp 10 évi befizetés után bekövetkező elhalálzás esetén az özvegy a biztosított nyugdíjösszeg 40 % -ának megfelelő évi járadék élvezetbe lép; a teljesen árván maradt kiskorú gyermekek pedig fejenként 120 frt nevelési járadékban részesülnek;

10 éven belül történt elhalálzás esetén a befizetett tagsági díjak teljes összege lesz az elhalt özvegyének vagy árváinak visszafizetve. három évi tagság után mindenki a befizetéseinek megfelelő díjtartaléknak visszafizetése mellett kiléphet az egyesületből;

gondoskodva van két évi fizetési haladék engedélyezéséről az esetre, ha valamely tag időlegesen a tagsági díjakat nem fizethetné, valamint arról, hogy ki-ki a biztosított nyugdíjösszeget felemelhesse vagy leszállíthassa;

az egyesületnek 20 éves tagja, ha 60 éves korában önbizáján kívül állását veszti, a megfelelő nyugdíj élvezetbe jut még akkor is, ha különben munkaképes;

önállóság az egyesületi tagok jogain és kötelességein mit sem változtat.

Az alapszabályok előnyeinél fogva bizonyára minden magántisztviselő, kereskedelmi alkalmazott, úgy a maga, mint a társadalom

iránt is mulasztathatlan kötelességének fogja tekinteni, hogy jövője biztosítása érdekében az egyesület kötelékébe lépjen.

Hogy az egyesület a maga elé tűzött humanus célt minél inkább elérje, elhatározta, hogy épp úgy mint a fővárosban a vidéki nagyobb városokban is létesít választmányokat oly hivatással, hogy a környékbeli magánhivatalnokokkal és kereskedelmi alkalmazottakkal ismertessék a nyugdíjbiztosítás előnyeit és híveket, illetve újabb tagokat szerezzenek.

A győri ker. és iparkamara hatásköréhez tartozó városok részére a választmány legelőkelőbb Győrött meg fog alakulni, melyre az érdeklődők figyelmét már előre felhívjuk.

A telefon célja és haszna.

A villamosság századát éljük. A modern technika napjainkban oly óriási lépésekkel halad előre, hogy méltán azt kérdezhettük: minő új és csodás találmányokat fogunk még látni, minő meglepő és érthetetlennek látszó újabb művek létesülnek az idő és távolság s a munkaanyag megtakarítására? A mily mértékben fejlődik az emberiségben a műveltség, a tudomány s a mily mértékben halad valamely nemzet az újabb korszellemmel, ép oly mértékben növekednek mind azon eszközök utáni szükségletek is, melyeknek segítségével az egymás közötti közlekedés megkönnyítettik s az egymással való érintkezés a minimális időre redukálódik. Látjuk ezt ma minden téren, érezzük és felfogjuk annak szükségét mi is, hogy haladunk kell a korrall és be kell fogadnunk keblünkbe a tudomány csodás új műveit, melyek a szemlélet bámulatával töltik el. Mert nem elég, hogy ma már egész országunkat ezrekre menő kilométer hosszú vaskigolya kapcsolja egymáshoz s a vasuti közlekedés az újabb időben óriási mértékben növekedik; nem elég, hogy legtöbb helységben postahivatalok létesítvők az egymással való érintkezés gyorsabbá tételére, hanem az új világ rész merész röptű tudósa Edison világra szóló s napjainkban a legnagyobb tökélyre emelt találmánya: a telefon itt is kezd tért hódítani magának.

TÁRCA.

Az örök menyasszony.

A lámpát behozták.
Nagy zöld ernyője alól halvány sugarak estek a kis szoba szegényes bútoraira és az egyik sarokban lévő ágyra, melynek hófehér vankosain nagy betegen fekszik Barys Anna, az örök menyasszony.

Hogy mért nevezték Barys Annát a Csapó-meg a szomszédos utcabeliek „örök menyasszonynak,” annak története van.

Rövid és szomorú történet, a milyent ezrivel is ír az élet.

Lesz már annak nyolc éve is, hogy a Józsefvárosi bálók királynéja Barys Pál úr kis lánya, a göndör hajú Annuska volt.

Akkor még így hívta mindenki, mert igazán ritkaság volt olyan göndör aranyzőke haját látni, mint az övé volt.

Barys Pál úr hivatalnoktársai a kerületi előjáróságnál mondották is nem egyszer:

— Igazi angyal a te kis lányod Pál és ha van a földön igazság, legalább egy gróf, vagy herceg lesz a férje.

Barys úr, a ki mint végzett földbirtokos került az előjáróság tinfaltos irodaasztalához, nem is talált ebben semmi lehetetlenséget.

És ez volt az oka annak, hogy mikor az Annuska táncosai, a kisebb állású hivatalnokok

eljöttek a bál után benzinszagú szatónkabátjukban vizitálni, vagy az utcabeli fűszerüzlet főnöke eau de logne-től illatozó selyemkendővel mellénye hajtásában beállított tiszteletét tenni a „kedves papánál,” rendszerint oly hideg fogadtatásban részesültek, hogy ez jó előre lehűtött minden ügynevezett komolyabb szándékot.

— Ősém megfordulának sírjokban, ha egy Barys lány irnokné, vagy épen grajzlerosné tényszerű menyasszonya lenne. Már csak a családra való tekintetből sem adhatom akárkinék a lányomat.

Általában a családra való tekintet igen nagy szerepet játszott Barys úr elhatározásaiban.

A Barysok valahol Zemplén megyében laktak s aligha bírtak tudomással egy a fővárosban nyomorgó rokonokról, de Barys úr azért a legnagyobb szeretettel emlékezett róluk s bármely alkalomból történt legyen a családban esküvő, vagy temetés, Barys úr a világeért el nem mulasztotta volna jó kívánatainak, vagy részvétének levélben kifejezést adni, amire persze válasz soha sem érkezett. De Barys urat ez nem szomorította el.

— Várjatok csak, majd ha Annuska férjhez megy, de másképp lesz minden.

És ilyenkor titokzatosan mosolyott magában Felsőge, aki maga volt a megtestesült szelidség és igénytelenség, szintén mosolygott.

— Az én öregem jobban érti az efféleket, szokta mondani és folytatta a barisnya stopplást, amit éveken át bámulatós kitarással üzött.

Egyszer aztán valami különös dolog történt a Barys háznál. A „család” egyik tagja látogatást tett náluk.

Ez a családtag volt Barys Ödön cs. és kir. hadnagy a 32. gyalogezrednél, akit Boszniából helyeztek át a budapesti ezredhez. Itt valahogy értesült arról, hogy kint a Józsefvárosban egy hasonló nevű család lakik, a kiknek gyönyörű lányuk van.

Ödönnek eszébe jutott, hogy egy Barys Pál nevű, negyedágbeli unokabátyáról hallott valaha otthon említést tenni.

Ödön szülei is túladtak már összes vagyoniukon, ez okból adták fiukat a katonai pályára, a hol leggyorsabban önállóvá lehet valaki.

És Ödön megcáfolta az atöröklési theóriát.

Az önállóságot annyira vitte, hogy nem csak apanaget nem kért otthonról, a mit aligha is kapott volna, hanem még föltre is tett pár forintot vékonyka fizetéséből. A szegénységet sem tartotta szégyennek és örömmel sietett ösmeretlen rokonainak üdvözlésére.

Barys Pál kitörő örömmel fogadta.

— Hozott Isten, kedves ösém, csak hogy újra látlak. Pólyás korodban láttalak már egyszer, mikor egy hagyatéki tárgyaláson voltam nálatok; hej, régen volt már, szebb napok voltak akkor! No seba! Ugy van, a hogy van Hát a lányomat láttad-e már? Gyere csak Annuska, itt az unokabátyád. No esőkoljátok meg egymast, ne félj ám, nem nő bajusz a szád fölött.

Ödönt elkápráztatta a fehér ruhás baba-termetű kis lány és nem vonakodott a piruló

Valóban, ha őseink új életre kelének, boszorkányságnak és ürdögösségnek vélnék azt, hogy ma a gőz és villamosság segítségével iszonyú távolságok rövid idő alatt úgyszólván: átröpültek, hogy nagyobb városainkban a villamosság által világítunk, hogy gondolatunkat a villamosság útján tengeren túli országokkal is bámulatos gyorsan közölhetjük, sőt szobánkban ilve távbeszélő gépünk segítségével más városokban lakó kedves ismerőseinkkel beszélgethetünk; gépünk elhozza annak még legfinomabb hangárnyalatát is úgy, hogy az illetőt szinte magunk előtt állani képzeljük, mintha nem is pár száz kilométer távolság választana el tőle minket.

S hogy a távbeszélő hálózat berendezésének minő előnyei és anyagi hasznai vannak, azt a már igen sok helyen nyert tapasztalat fényesen beigazolta; ezt tehát bőven kifejtteni felesleges. Röviden csak azt említem fel, hogy már külső és izléses csinálást történő felépítése által is minden város nagyvárosias színezetet nyer; az épületek, amelyekre a vasból készült tartók felérősítettnek s melyek felett az ózozott acél-huzalból készült vezeték elhaladnak, természetes villámhárítót nyerne, a mennyiben a légköri villamosság káros hatásától a legnagyobb biztonsággal megóvatnak.

De ezek csak külsőségek. Nézzük a távbeszélő azon fontos rendeltetését, a melylyel a közérdek, a forgalom és főleg a kereskedelem érdekeinek szolgál. Miután mindazon városokban, a hol helyi érdekű telefon hálózat létesül, alapfeltétel az, hogy az előfizetők mentül többen részt vegyenek annak használatában, igen természetes, hogy a nagyobb kereskedők, ügyvédek, orvosok, gyógyszerészek, vendéglők, kávéházak, hatóságok, katonaság, tűzoltóság, gyárak, ipartelepek és iparvállalatok, intézetek, vasúti, posta- és táviratállomások, urodalmak stb. sőt magánosok, kiknek érdekében áll — belépnek az előfizetők sorába s így tehát az is természetes, hogy mentül szélesebb körben van a hálózat kiterjesztve, annival nagyobb és fontosabb érdekeket is mozdít elő. Hogy ezt gyakorlatilag is bizonyíthassam, röviden vázolom e téren oly városokban tett tapasztalataimat, hol a helyi érdekű távbeszélő hálózatok már hosszabb idő óta használatban vannak. — A kereskedő, ha irodájában avagy üzleti helyiségében a távbeszélőt berendezeti, onnan intézheti el üzleti dolgainak legteljesebb részét, össze lévén kapcsolható a vasúti állomással, bármikor megtudhatja: minő küldemények, honnan és mikor érkeztek számára, viszont esetleg künn levő alkalmazottjának a legrövidebb idő alatt utasítást adhat, mit hová szállítsa, továbbá: összeköttetésben lévén más kereskedőkkel s úgyszólván az egész várossal, a hozzá távbeszélő útján beérkezett megrendeléseket a lehető legrövidebb idő alatt kielégíteni képes; az általa feladandó táviratokat a központi távbeszélő állomás útján továbbíthatja s viszont a részére érkezőket, érkezésük után nyomban távbeszélő útján megtudhatja. Az orvosok — sürgős esetekben — távbeszélő útján a leggyorsabban értesíthetők, sőt nem egy esetben — össze lévén a gyógyszerészekkel is köve — még a receptet is távbeszélő útján bemenekedhetik a gyógyszerészek. Tűzvész, avagy más szerencsétlenség esetén pedig megbecsülhetlen az, hogy a tűzörség, rendőrség, a katonaság a legrövidebb idő alatt értesíthető. S hogy a gyárak, urodalmak, iparvállalatok, intézetek, vendéglők stb. mily előnyösen használhatják fel a távbeszélőt, azt már az egyes városokban tapasztalt nagy kereslet

oly eléggé igazolja, hogy bátran állíthatom, miszerint a távbeszélő mintegy életszükségletet képez már náluk.

A magas ministerium újabb időben a helyi érdekű távbeszélő hálózatokat — nem kímélve a roppant befektetési költségeket — belevonja a helyközi hálózatba, vagyis az egyes városokban kiépített helyi távbeszélő vezetéseket összekötteti a már meglévő más városi helyi távbeszélő vezetékekkel; ily módon aztán elérik azt, hogy rövid idő múlva Budapesttel, Béccsel, Araddal, Temesvárral, Fiumével, Győrrel, Komárommal, Esztergommal, Székes-Fehérvárral, Szombathelyvel, Sopronnal, Szegeddel, egyszóval Magyarországon mindazon városokkal közvetlen összeköttetést létesítsenek, melyekben a helyi távbeszélő már használatba véve van, s hogy ez mily vívmány lesz s mily kiszámíthatlan előnyöket rejt magában, azt előre mérlegelni sem lehet.

A használati díjakra áttérve, első sorban a helyi távbeszélő használatáért fizetendő díjakat említem fel. A rendes előfizetők havi 5 frt díjért használhatják a távbeszélőt napjában annyiszor, a hányszor körülményeik megkívánják. Hatóságok plébániák, közjegyzőség, katonaság, a rendes előfizetési díjnak felét fizetik. Első pillanatra talán magasnak tűnik fel ezen összeg, de tekintetbe véve a roppant nagy befektetést, mit az állam az első berendezésnél tesz, s tekintetbe véve azt hogy az előfizetőre mily előnyök hárulnak a távbeszélő használatával, ezen összeg nem túlságázott és kihatás is van rá, hogy ezen díjtétel idővel le fog szállíttatni.

A helyközi távbeszélő összeköttetéseknel három pernyi beszélgetésért pedig 3 frt díj szedetik. Mely szintén nem mondható drágának, mert ha tekintetbe vesszük azt hogy 3 pernyi idő alatt mily sokat és milyen távolságra lehet szóval elvégezni, akkor beláthatjuk, hogy ugyanazon dolog távirati uton való közléséért kétszeres, sőt háromszoros díjat kellene fizetnünk és a gyorsaság még sem volna egyenlő.

Ezekben kívántam röviden a távbeszélő célját és hasznát eszetelni, szándékom pedig ezzel oda irányult, hogy e kies város igen tisztelt nagy közönségében felkeltssem az érdeklődést ezen új intézmény felkarolása iránt, mert a haladás előtt mindenütt ajtót kell ma már nyitni, mivel az úgy is előbb-utóbb utat fog törni magának.

Fel tehát igen tisztelt nagy közönség! Ragadják meg az alkalmat és jelentsék ki, hogy Tata és Tóváros a távbeszélőt behozatni óhajtja és hiszem, miszerint igen rövid idő alatt be fogják látni, hogy a távbeszélő minő óriási előnyöket nyújt és a város közgazdasági, kereskedelmi és kulturális előhaladását mintegy villamos gyorsasággal fogja előmozdítani,

Wildenauer Kálmán,
posta és táviratügyi hivatali főnök.

Tata és a milleniumi kiállítás.

Az ezredéves országos kiállítás tatai helyi bizottsága f. é. augusztus hó 1-én tartott gyűlésén lapunk mult heti számában közzétett felhívással egyidejűleg azon kérelem szövegét is jóváhagyta, amelyet a bizottsági elnök az erkölcsi testületekhez, köz- és magánintézetekhez és jobbmódu magánosokhoz a kiállítás helyi pénzalapjának gyarapítása céljából hozzájárulás végett intézett. Mint szintén általános érdekű dolgot szívesen közöljük.

Máskor kezeit dörgölve mondta:

Hallja Tóni, alighanem összeveszték ott fent, valami féltékenység adta elő magát köztük.

Tóni ráhagyta, hogy úgy kell nekik és egy marék mazsolaszőlőt tömött a szájába; ilyenkor bátran tette, tudva, hogy a gazda nem vesz észre semmit olyankor, mikor a dolgok menetével meg van elégedve.

Hanem egy délután rajtavesztett a Tóni. Epen egy szardíniás skatulya tartalmát fogyasztotta, mikor a gazda ráírvált:

Mit csinál maga gézengúz? Így rabolják meg az embert saját segédei. Az egész világ már csupa rablóból áll. Az is, az a kinyalt képű, kardesőrtető ott, az is az én boldogságot rabolta meg. Láttam, tisztán láttam az újjukon a karikagyűrűt. De hiszen lesz még azért vége is annak a gyűrűnek, meg érem én azt még.

Tóni, a ki ijedtében pepita kabátjának zsebébe dugta a nyitott szardíniás dobozt, búsan nézte a terjedező olajfoltokat és úgy motyogta:

— Persze, vége lesz bizony.

De azért a szemközti ablakban két boldog emberi lény kereste egymás szeméiben azt az elrejtett bűvös valamit, a minék sejtése úgy elszorítja a szívet és könnyeket csal elő akkor is, a mikor az egész világot boldognak, jónak, szépnek látja. (Vége köv.)

A kérelem szövege a következő:

A buzgó törekvés, amelylyel az 1896-iki ezredéves országos kiállítás iránt a nemzetet egészben- és nemzetnek egyes nagyjait minden irányban megnyilatkozásra szólítja fel, bizonyosan visszahangra fog találni hazánk azon nemesei körében, akik a kiállítás nagy munkájának messzeható fontosságát megérteni nemcsak hivatva vannak, hanem annak elősegítésében hazafias kötelességet is teljesíthetnek és sikra szállhatnak ama valóban nemes vetekedésben, amely őket a célhoz vezető munkára sorakoztatja.

Nemzetünk, egy évezred viszontagságai között megalózkodott és életképességéről sokszor bizonyosságot tett nagy nemzet, az ország ezredéves nagy ünnepén eddig nem látott fényvel, gazdagsággal és tükéletességgel szándékozik a művelt világnak mostani hazáját teljes valóságában bemutatni. Ezen a képen helyet foglal egy ezredéves nagy története, egy mindig nagy-nak és nemesnek tartott nemzet fokozatos fejlődésének élthű vázlata, és épen azon fontos pillanatban, amikor ezredéves multjáról számot teendő — a kiállítás küszöbét átlépi, hogy meg-elevenült és valósággyá domborult, kézzel fogható, közvetlenül ható bizonyosságot tegyen életképességéről, a mai Magyarországról.

A mi nemzetünk munkaerőjének, kézbeli ügyességének, elméleti képességének eredményét felmutatni csak lehetséges, az alkotása válogatott javát akarja a kiállításra küldeni, de még a föld is mindazt amit a szakértelem és az öserő belőle termel.

Sajnos azonban, hogy a nemzet ipari és gazdasági ereje mostani állapotában segítség nélkül, a maga erejéből felvonolni méltó helyére nem képes.

Az erkölcsi tényezők hivatva e tekintetben a nagy feladat megoldására, és hazafias irányú az ügy, amelynek terhe most egyaránt mindenkinek arányos súlyjal nehezül vallaira.

Főképp a kiállítás ipari része szorult támogatásra. Csakis különféle kedvezmények és áldozatok nyithatják meg ezeknek a kiállításához vezető utat; csakis úgy lehet a kisiparosok munkáit kiállításra alkalmasakká tenni, ha az ezek előállításához szükséges eszközök nem hiányoznak.

Ezen utak és módok megkönnyebbitésére látta szükségesnek a központi bizottság a kiállítási segélyalapok létesítését. És hogy ezen alapok behatóan működhessenek, úgy szerveztettek hogy az ország egyes területeire kiterjedőleg de összpontosítva oda hassanak, hogy céljokat elérjék.

Ami összeg a kerületekből összegyűlik, az azon kerület kiállítási érdeklőjeinek fog támogatására fordíttatni, úgy, hogy amit egy város területén lévő tényezőtől a kiállítási alap nyer, mindazt ugyanazon vármegye kiállítási érdeklőjei fogják segélyül kapni, úgy hogy a kérdés a helyi ipar segélyezésével egy és ugyanaz.

A nemzet ezen ritka ünnepének rendezése alkalmával úgy az erkölcsi testületeknek, köz- és magánintézeteknek, mint tehetősebb egyeseknek módjában áll, hogy a nemzet e nagy munkájának áldozatot hozzon.

A helyi bizottság nevében felkérjük tehát úgy az erkölcsi testületeket, köz- és magánintézeteket, mint a vagyoniilag megáldott nemesszövületet, méltóztatásukra úgy a folyó évre, mint az 1895. és 96. években a kiállítás helyi alapjának gyarapítására megfelelő összeget folyósítani és becses elhatározásukról a helyi bizottságot értesíteni.

A befolyandó segélypénzek a helyi bizottság által a kerületi pénztárba fognak megfelelő elszámolás végett beszolgáltatni és esetlőre hirteligen nyugtáztatni. *Festty Lajos sk. elnök, Baur Ödön sk. jegyző.*

478. 480. 481.

Kat. 894.

Ellenőrzési szemle hirdetmény.

A hadsereg és hadi tengerészet nem tényleges állományú legénysége felhívatik, a katonai igazolvány könyvhöz mellékelte oktatás 39. pontjában felsoroltak kivételével, — hogy katonai igazolványaikkal a tatai, Mária-, Mikló- és dióspusztai tartózkodásuk.

1894. évi október hó 7-én reggel 7 és 1/2 órakor

Tata m. város házában ellenőrzési szemlére okvetlenül pontosan megjelenjék, mert különben kénytelenek lesznek Komáromban 1894. évi november hó 17-én utószemlére megjelenni.

Az 1893. évi 37 t. c. értelmében mindazon katonailag kiképzett népfelkelők, kik akár a közös hadseregben akár a honvédségnél vagy ezeknél a póttartalékban szolgáltak; továbbá oly katonailag ki nem képzett népfelkelők, kik népfelkelési (rózsaszínű) ajánlati lappal el vannak látva, 2—5 egész 100 forintig terjedhető pénz-bírság terhe alatt, Tatán a város házában

1894. évi október hó 20-án

vagy személyesen vagy írásban jelentkezni tartoznak.

